

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσια τρία,
δράσις και φίλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'στην γῆν ἔδρουσμεν τῶν Παρθενάων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὀκτὼ φράγα καὶ εἷναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη—δὲ κα φράγα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Δεκάτη τετάρτ' Ἰουνίου
και σύνταξις νέου δανείου.

Πέντε κι' ὀκτακόσια
κι' ἡ Βουλὴ σκιρτῶσα.

**Ἐρασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Τῆμαθε, Περικλέτο μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;
και πάλι φοβῆσαι ξαφνικὴ ἴσ' τὸ γέρον τὰ φουάτα.
Ὁ Θεωφῆς τουμπάρισε κι' ἦταν ἡμέρα Πέφθη,
κι' ἂν δὲν πιστεύς, ῥώτισε τὸν μπάρμπα μου τὸν ψεύτη.

Τόσοι Κορδονάτοι φίλοι
τὸν ἀνήθικαν οἱ σκύλοι,
κι' ἄδειξ τῆς Βουλῆς ἀρίστων τὰ θρακίνα τὰ σεπτὰ
και γλεντοῦ εἰς τὸ Καζίνο τῆς Ἐκτάκτου τὰ λεπτὰ,
και μὲ σκέρτσον Γαλλικὸ
τραγουδοῦν: ζιζὶ κοκό,
λαρικέτ και λαρικὸ.

Τῆς πατρίδος οἱ σωτήρες
εἰς τὴν Ἐκθεσι φρεσάκρουν,
και πηγαίνουν οἱ κλητήρες
μὲ καρτάσις νὰ τοὺς πάρουν.

'Ἄλλ' ἐκεῖνοι δὲν γυρίζουν
μέσα ἴσ' τὸ Βουλευτικόν,
και φρονάζουν και σφουρίζουν
τὸ ζιζὶ και τὸ κοκό,
λαρικέτ και λαρικὸ.

Κι' ὁ Θεωφῆς τοὺς φίλους του τοῦ κάκου τοὺς προσμένει...
πέντε ἴσ' τὸ φουγάκι, κι' οἱ πέντε κακωμόνοι.
Πέντε ἴσ' τὸ φουγάκι, μὰ κι' ἄλλοι λέν ἄκόμα
πὺς ἐγραψάν πρωτόκολλο ν' ἀφήσουνε τὸ κόμμα.

Π.— Κλάψε, δύστηνος Ἑλλάς,
τοῦφγε κι' ὁ Κεραλάς,

κι' ἔγχε μόλα κι' ἔγχε λίσσα
χάγει τώρα και τὸν Φλέσσα.

Μὰ και τὸν Κοκκίθη χάγει,
τοῦ τῆς μπουμπουλήθραις κάνει,
και τὸν Πετμεζῆ μαζὶ,
τὸ κοκό και τὸ ζιζὶ.

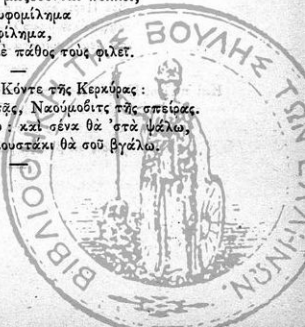
Φ. Σήμερ βάζουν τὸ παπποῦ κρυφὴ τσικλοποδιά
κι' αὐτὸς δὲν ἔχει δύναμι νὰ δώσῃ σαβιδά.
Σήμερ μακρὸς οὐρανὸς κι' ὀλομυρη βροχὴ,
κι' ὅπως οἱ Σέρβοι ἴσ' τὸ φάγα τὴν φτωχὴ,
ἔτσι κρυφὰ συνόμισαν και φίλοι Κορδονάτοι
και ἴσ' τῆς Ἀρχῆς ἐπρίχτηκαν τὸν γέρον τὸν Δραγάτη.

Σήμερ τρίζει θλιβερά κάθε γερὸ καθρόνι,
ὅπου μ' αὐτὸ καρδάμισσε τὰ νημπορο Κορδόνι,
κι' ὁ γέρον γιὰ τὸ πέσιμο τὰ ὄσ' του μάτια τρίβει
κι' ἀληθινὰ τὸν πῖλον του τὸν πέρνει και τὸ στρίβει.

Σήμερ πάλιν ὁ παπποῦς κι' ἡ κορδοκοκλούμπα
βγκίνει ἴσ' τὸ μπακλονάκι του και λείει γιὰ τὴν τοῦμπα,
κι' ὁ σύμμαχος ὁ Ράλλης του λυπητὴρ τὸν βλέπει
και βάζει ἴσ' τὴν ρεπούμπλικα γιὰ λύπη μακρο κρέπι.

Σήμερ μέσ' ἴσ' τὸ σπῆτι του μαζεύονται πολλοί,
κι' ἀρχίζει κρυφομίλημα
και νέο χειροφιλημα,
κι' ὁ γέρον κατακούτελα μὲ πάθος τοὺς φιλεῖ.

Σήμερ λείει με θυμὸ ἴσ' τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας:
ἀντε και ποὺ θὰ μοῦ τὰ πῆς, Ναούμοιτε τῆς σπείρας.
Μὰ λείει και ἴσ' τὸ ἀνήφι του: και σὲν θὰ ἴσ' τὸ φάλο,
και τρίχα τρίχα τὸ δασὸ μουσάκι θὰ σοῦ βγάλω.

Σήμερα πέφτει τῆς Βουλῆς ὁ Ζαχαρίας μάγος
καὶ τῆς Ἀρχῆς ὁ Δράγος,
κι' ἤσυχος μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ ρευθιάζει τὴν πατρίδα του
καὶ λέει πῶς ἐπόθησε ν' ἀπλώσῃ τὴν ἀριὰξ του.

Σήμερα τὸν ἐρρίζανε μὲ φίλων μπαμπεσιὰ
κι' ἐπῆρε δρόμο δυνατὸ κατὰ τὴν Κηρισσιὰ,
καὶ γὰρ τὰ νομοσχέδια φωνάζει τὰ μεγάλα του
καὶ δίνοντας παρηγοριὰς πάει νὰ πιῇ τὸ γάλα του

Πάλι κρίσις σοδαρά
κι' ἄλα καίνε φλογερά,
κι' ἔλοι χαίρε, τοῦ φωνάζουν, καὶ συχώρα τῆ Βουλῆ,
Κορδονάκινα, Σανιδάκινα, Σταριδάκινα μπαμπαλιῆ.

Π. Πάλι κρίσις σοδαρά
κι' ἄλα καίνε φλογερά,
μὰ πρὶν πέση, βρε κουτέ,
πῆγαν ξένοι Πρεσβευταί,
καὶ τοῦ γέρου Θεωδωράκη τοῦ μιλῶν ἰδιαιτέρως
καὶ τὴν σύμβαισι τοῦ λένε νὰ πετάξῃ κατὰ μέρος.

Γκοντέμ, φωνάζει μὲ θυμὸν ὁ Πρέσβυς τῆς Ἀγγλίαις
'στὸν γέρο τῆς εὐκλείαις,
κι' ὁ Ροτιμπέρ ὁ Γερμανός,
ποῦναι καὶ Πρίγκηπα, τρανός,
ἐς ζῶλ νίχτ ζάιν ὀμιλεῖ
'στὸν Καρδονὰ τὸν μπαμπαλιῆ,
νὰ μὴ περάσεν δηλαδὴ συμβάσαν ντέρ σταφιδεν,
ἀλλοῶς θὰ πάη τοὺς Ρωμῆρους καὶ πάλι ριπιτιδεν.

Μὰ τὴν σύμβαισι δὲν θέλει
κι' ὁ σινιόρος Σιλβεστρέλλη,
καὶ τὸ κάρο μακαρινί
γὰρ τὴν σύμβαισι κορόνει,
καὶ νὸν βόλιο, φωνάζει 'στὸν παπποῦ τὸν ἀσπραγένη,
κι' οὐνα σκάτουλα σταφιδα μονοπώλιο νὰ γένη.

Κι' ὁ Βὰν Λένεπ τῆς Ὀλλανδίας πέρνει φόρα μὲ τοὺς
τῆς Εὐρώπης παπαζόλους, [ἄλλου
κι' Ὀλλανδέζικα τοῦ δίνει τοῦ παπποῦ νὰ καταλάβῃ
'στὸ κοφρινί νὰ τὴν ρίζῃ,
πρὶν κι' αὐτὸς τὰ δόντικα τριζῇ
καὶ μὰς ἔλθῃ 'στὸν Περζικί κι' Ὀλλανδέζικο καρζί.

Κι' ὁ Θεωδωράκης, Φασουλιῆ, τοῦ Πρεσβευτὰς ἀκούει
κι' ἔλους τοὺς ἀντικρούει,
καὶ λέει κάθε Πρεσβευτῆ:
πινακωτῆ, πινακωτῆ,
ἔλ' ἀπὸ τἄλλο μου ταῦτι.

Φ. — Καὶ πάλιν γόνου κλίνωμεν,
βρε Περικλιῆ, 'μπροστά του,
καὶ πάλιν μεγαλύνωμεν
τὰ νέα θαυμάτὰ του.

Καὶ πάλι οἱ Πρέσβεις τὸν παπποῦ τὸν σιμάζουσε μὲ μπόλοκο,
κι' αὐτὸς μαρζόλος ἐν μιλετ
κι' ἐμπαινε μέσος 'στὴ Βουλῆ
χωρὶς νὰ βγαζῇ κόκο.

Π. Καὶ πάλιν γόνου κλίνωμεν,
βρε Φασουλιῆ, 'μπροστά του,
καὶ πάλιν μεγαλύνωμεν
τὴν Ἐσχόττητα του.

'Όταν τύχη τοῦ Κουδέβου νὰ κρατῇ τὸ χιλινάρι,
κὼν μὲ δόρατα κι' ἀσπίδες,
κὼν μὲ ἔλαξαι καὶ μὲ σταφιδες
ἔφη σῶσε τὴν Εὐρώπῃ τὴν σκαίνει 'στὸ ποδάρι.

Καὶ τὴν κάνει μὲ μπουρινί
μπρο παρὰ κι' ἐνὸς λερτοῦ,
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήμῳ
ἔλοι φταῖνε πλὴν αὐτοῦ.

Φ. Ταπεινὸς τὸ γόνου κλίνα
'στὸν Θεόδωρον καὶ πάλιν,
νικητὴν τὸν μεγαλύνω
μὲς 'στῆς τούμπας του τὴν ζάλην.

'Ελληνας, ψάλλωμεν ἄνδρα γενναῖον,
τὸν Θεωδωράκη μας, ἦρακ νέον,
οὗτος ἐπάλαϊνε ἥρωικῶς.

'Εκεῖνος κι' Ἐτζερτων καὶ Σιλβεστρέλλη
κι' ἔσουε τὴν σύμβαισι κάνουσε κοφρίλι
τοὺς καθυπέταξε ρητορικῶς.

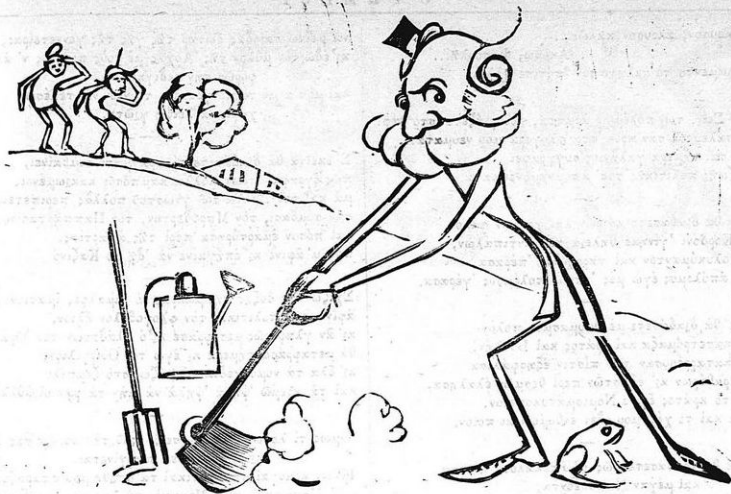
Αὐτὸς δαμάζει τοὺς Γερμανούς,
τοὺς Ὀλλανδέζους, τοὺς Βρεττανούς,
αὐτὸς τὸν Φράζικον μόνη κοπίς.

Αὐτὸς ὑπέταξε τὴν Ἰταλίαν,
καὶ τὴν Μπαμπάστενα καὶ τὴν Ἡλείαν,
στείλας τὸν Ψύλλαν, φιλοῦς κι' ἵππεις.

Π. — Τοῦτος ἔβρισ' οἰκονομίας, θησαυρούς περισσευμάτων,
καὶ δασμὸν προσθέτει νέον 'στὸν δασμὸν τῶν πιλημάτων,
ὅπου κάνουν τὰ καπέλα, καὶ τοῦ λέει οἱ πιλωπῶλαι:
τὰ πιλημάτὰ ν' ἀρήσῃς ὅπως πρὶν, Σανιδούβλε,
καὶ μὴν τὰ πείλεις σκληρῶς,
ἐπειδὴ θάλλῃ καιροῦ,
ποῦ καὶ σὺ δὲν θάχῃς πῆλον ἔπος τώρα, Θεωδωρῆ,
νὰ τὸν πέρνης ἀνὰ σὲ γίνουον καὶ νὰ ρεῦγῃς αὐθωραί.

Φ. — Τοῦτος καὶ τοὺς κηροπλάττας ἀσυδοτούς δὲν ἀφίνει
καὶ σκληρῶς δασμολογεῖται τῶν κερῶν ἢ παραφίνων,
καὶ πηγαίνουσι κι' οἱ κερῆδες
καὶ τοῦ λέει οἱ φουκαράδες:
Φωτοδότῃ Θεωδωράκη,
ἀναψέ μας τὸ κεράκι,
καὶ τοὺς λέει μ' ἀπονία:
σῦρτε σ' ἄλλη γειτονία.

Φωτοδότῃ Θεωδωρῆ,
ποῦς εὐμάλακτο κερί,
σὺ, ποῦ στέκεις ἀνὰ λαμπάδα, μὴ δασμολογῆς βραρεῖα
τῶν κερῶν τὴν παραφίνων,
συλλογίσου πῶς δὲν εἶναι δυνατόν χωρὶς κερί
δικηδῆλαισι νὰ γίνῃ.

και τον κόσμο δεν θα βλέπης όταν με λαρυγγισμούς
βγαίνης έξω 'στά μπαλόνια και μάς λές γιά τους θεσμούς.

11. — 'Στά μάγια και 'στά θαύματα κανένας δεν τον φθάνει,
έκεινος και διπρόσωπον αστυνομίαν κάνει,
μά και Ταμειον ύλικού πολέμου προσεχούς,
πού θ' άρμπνίση και Μωριζά και Ρούμελλη ή γούς,
έν τήν σταφιδοσύμβαιαν οί Πρέσβεις δέν θελήσουν
και μπλόκους άπειλήσουν.

Φ. — 'Απτεται κεφαλών και δαιμονίζονται,
άπτεται τών όρέων και καπνίζονται.
'Απτεται τών κερών και τών λαμπάδων,
τών φώτων τής ειρήνης και τών δάδων,
καθώς και τών φωσφόρων τών παικίλων,
και του πολέμου γίνονται πυροί,
άπτεται τών μισθών τών ύπαλλήλων
και κούβονται και μένουν οί μισοί.

'Απτεται τών τυμπάνων και κροτούν,
άπτεται τών καπέλων και πετούν.
'Απτεται τής μπαρμπάτας του και τρέμετε,
άπτεται τής Μπαρμπάσσενας και βρέμεται.

11. — Και νομοσχέδια παλρά 'στην λήθην δέν τάρναι,
κι' εκείνα τά Διμπτρίτικα
και τέλλα μακαρίτικα
έν μαρινάτα τάδγαζε μέσ' από τό κοφρίνι.

Φ. — Νά ! κύτταξέ τον, Περικλή, Ξαναφορέ τον πύλον του,
φιλει τον κάθε φίλον του,
κι' αποχωρεί 'στους κήπους του σαν ερημίτης μόνος
ό καταρδύσας άλλοτε τον κήπον του κλυθμώνος.
Τό Παρλαμέντο κατ' αυτάς πολύ τον 'στενοχώρησε,
κι' εκ τής μακρας πολιτικής ό γέρος άπεχώρησε.

Βλέπεις αυτον τον γέροντα, τον πριν Κορδονοπάππα,
πού σκάθει μέσ' στον κήπο του με μιá μεγάλη τσάπα,
και κοπανίζει Βόρειον τής Κηφισσής μακάρως ;
ούτος εστιν ό Θεωδωρής, ό μέγας καγκελάριος.

Ο Κορδονότος σάν Κιγκινάτος.

Ντελ. — 'Εχετε γελά, Κορδόνακροι, κι' εγώ ψηλαρμενίζω,
και 'στην δροσιά τής Κηφισσής αέρα κοπανίζω.
'Εχετε γελά, Κορδόνακροι, παιδιά σανιδοφάρα,
πού πάντοτε σας έφλεγε του κόμματος ή πίστις...
ό κύριός σας θα γενή περιβολάρης τώαα...
μήπως κι' ό Γλάδστον τάχατε δέν ήτο ύλοσχιστης ;

'Αφίνω γελά 'στον Βασιληά και γελά 'στούς Δύλικούς,
χωρίς Φρυγίους να φοβά
χύνω νεράκι δροσερό
'στης δόλιας μαντζουράνας μου και 'στους βασιλικούς.

